

ANETA LANGEROVÁ A JEJÍ DVĚ SLUNCE

AS002-2

► S novým albem *Dvě slunce* přichází po vzácných šesti letech, která patřila sdílení silných příběhů oceňovaného alba *Na Radosti*. Následovat Anetu do světa dvou sluncí znamená zaposlouchat se do tónů hudebního časoprostoru duše.

Vítejte ve světě Dvou sluncí.

V nekonečném vnitřním prostoru, kde je snění dovoleno.

Stačí se na chvíli tjišit a zastavit. Stát se tím, kdo pozoruje.

Jak se člověk ocitne ve světě dvou sluncí?

Začala jsem přemýšlet nad prostorem uvnitř sebe. Ale i nad tím, čím ten prostor naplňuji. Zjistila jsem, že jde o společný, kolektivní prostor, který je v mém případě plný představ a obrazů nekonečného svobodného bytí. Při práci na nové desce se postupně naplňoval novými příběhy, jež se chtěly narodit. *Dvě slunce* k nám přicházela pravděpodobně z těchto tajemných míst v našich hlavách, srdcích, myšlenkách a představách.

Daří se vám svobodné bytí, o kterém mluvíte, uplatňovat při tvorbě?

Tvorba mi tuto cestu ukazuje. Když tvořím, cítím se šťastně a svobodně. Hudba mne provází celým mým životem a odhaluje mi mé skutečné já. Cítím, že začala další nová etapa mého života.

Proč jsou ale ta slunce dvě? Jedno vám nestačí?

Je na každém z nás si vybrat, kolik jich chceme vidět. Jedno svítí nad námi a druhé se odráží na vodní hladině. Jde o jeden nebo dva světy dělené hladinou? Nedávno jsem se o tom bavila se svými synovci, kteří se taky zajímají o kvantovou fyziku. Řekli mi, že sluncí může být nekonečno. A tato představa nekonečna je mi něčím velmi blízká.

Nekonečnost vesmíru si představuji jako vnitřní prostor, jenž je naplněn hlubokými emocemi. V tom cítím obrovskou sílu, která mě se vši rozhodností staví zpět na zem.

V bookletu nového alba vítáte posluchače v nekonečném prostoru, kde je snění dovoleno. Stačí se jen stát tím, kdo pozoruje. Je vám role pozorovatele blízká?

Ikdyž to bude znít jako paradox, jsem založením introvert. Od dětství ráda pozoruji vše kolem, ale zároveň jsem vždycky ráda trávila čas na různých odlehklých místech, kde jsem mohla být ponořená ve svém světě a vnímat, co se děje uvnitř mne samotné. A tyto vědomé představy se časem začaly přetvářet v písně.

Vzpomenete si na píseň, kterou jste složila jako první?

Myslím, že to byla píseň věnovaná našemu psu Alanovi. Byl to můj velký přítel, trávila jsem s ním hodně času, když jsem byla malá.

A která píseň byla tou první v případě nového alba?

Na horách sněží. Ale rodila se zároveň se Stromem. Někdy se mi podaří napsat píseň celou, jindy se zaseknu v první sloce. Na horách sněží vznikala tak, že jsem si hrála na piano a hudba s textem přicházely v ten samý okamžik. Přinášelo mi to pocit vnitřní svobody, že nemusím plnit nic, co sama nechci. Uvědomění si sama sebe, že můžu jít životem ještě o trochu víc svobodněji než doposud. Dopřát si svobodu je myslím úkolem nás všech.

Jak vůbec nová deska vznikala?

Společně s Jakubem Zitkem, jenž je spoluautorem a producentem *Dvou sluncí*, jsme se zhruba rok pravidelně setkávali a vzájemně si přinášeli hudební a textové nápady v jeho domácím studiu, kterému říkáme Anténa. Několikrát jsme vyjeli do hor nebo na venkov k mému tátovi, kde jsme si vytvořili provizorní studio. Měli jsme tam absolutní klid pro práci na písničkách. Když jsme se nemohli vidět, tak jsme každý zvlášť pracovali u sebe doma.

Ve skladbě *Tělo 2086* zpíváte o době, kdy se lidi nehýbají, nevidají a nestýkají. Reflektuje tento text současnou situaci?

Tuto píseň jsme s Kubou napsali dávno předtím. Takže jde o shodu náhod, které neexistují :). Ale lidé se mne na to samozřejmě ptají. Je to pro mne až zarážející,

jak člověk něco napíše, a ono se to, i když nechce, stane. S námětem přišel Kuba, líbil se mi, a tak jsme ji společně dokončili.

Klavírista Jakub Zitko se podílel i na vaší předcházející desce *Na Radosti*. Jste už zřejmě dobře sehraný tým. Můžete se navzájem ještě něčím překvapit?

Kuba mne neustále překvapuje tím, co do naší spolupráce přináší.

Zejména svým pochopením a trpělivostí. Těžko bych asi našla někoho, kdo by se mnou dokázal věnovat tolik času hledání správného vyznění každé písně.

Na album *Na Radosti* napsala violoncellistka Dorota Barová píseň *Slova z hor*. Na *Dvou sluncích* se opět zhostila jedné skladby. Stává se z toho tradice?

Doufám že ano, protože Dorka je skvělá muzikantka a skladatelka.

Sama přišla s čerstvě napsaným textem básníka Tomáše Tajchnera. Zalíbil se mi hned na první přečtení. Dorka text citlivě zhudebnila a vznikla nádherná píseň Tam kam.

Na albu *Dvě slunce* je poetických textů víc. Například *Jak krásné je být milován*?

Tato píseň vznikala v jednom období společně se Samou a Netopýrem.

Mám ji spojenou s celoživotním tématem mít ráda samu sebe a zároveň přijmout, že je člověk milován někým jiným.

Skladby Marie či Antonína jsou nadčasové balady. Jistě dojmou nejedno ucho. Byly inspirovány konkrétními příběhy?

Vždy se mi líbily autentické a silné emoce při poslechu a zpěvu lidových písní. Chci zpívat o životě, jak ho cítím a zažívám. A nejsou to jenom výskoky do vzduchu. Témata, o nichž zpívám, můžou být vážnější. Je to ale o nastavení lidí. Asi jim ta témata něco připomínají. Cítím potřebu o tom zpívat a otevírat trezory v srdcích. Každý z nás má v sobě vlastní příběh, který může rezonovat s příběhem někoho jiného.

Důležité je, že si každý musíme něčím projit, ať je to cokoli. Stáváme se tak silnějšími a upevňujeme svoje já uvnitř sebe. A v tom je pro mne velká naděje: „Co tě nezabije, to tě posílí“.

Naděje zaznívá i z druhého vypuštěného stejnojmenného singlu *Dvě slunce*. Každý z nás byl jednou dítětem narozeným z lásky dvou zlatých sluncí...

...stejně dá ti úsilí opustit římsy mámičných suků.

Píseň *Dvě slunce* je věnována všem rodičům a dětem. Je o rozhodnutí skočit do vody nebo se vydat na cestu života sám za sebe. Jen s povinnou výbavou, která obsahuje dobré srdce, odvalu a důvěru ve vlastní instinkty. *Dvě slunce* jsou o prostoru mezi dvěma slunci. Hledat další významy může každý sám. Prostor pro interpretaci je nekonečný.

Videoklip k singlu *Bílý Den* a *Dvě slunce* se ujal hudební režisér Zdeněk Suchý. Ani v jednom z nich neúčinkujete.

Chtěla jsem to tak. Se Zdenkem jsme se domluvili, že natočí dva klipy, které budou spolu souviset a ve kterých fyzicky nebudu. Připravil dva scénáře. Ty plně odpovídaly našemu záměru. V příběhu *Bílého Dne* se objeví skvělý herec Miloslav Mejzlík, jenž zosobňuje člověka, který už se nemusí hnát za „zlatem“, je spokojený s tím, co má. Videoklip jsme se rozhodli natočit v černobílé verzi. Druhý klip se odehrává v tom samém prostředí, jen je víc moderní a barevné. Tady sledujeme Aničku Fialovou zosobňující dívku, jež má naopak ještě co objevovat. A proto nakonec z těch dveří vyskočí do světa objevovat samu sebe a hledat vlastní cestu.

Příběh *Bílého Dne* inspiroval váš otec.

Táta je pro mne archetypem člověka, který je naplno spjatý s přírodou. Stará se o zvířata a přesně ví, co kdy a kde zasadit. Je naprosto spokojený s tím, kdo je a co má. A to obdivuji. Musím ale říct, že inspirací nebyl jen můj táta.

► Kuba Zítka jednoho dne přinesl Bílý Den – dobrodružný román z období zlaté horečky od Jacka Londona. A tak se nám ty náměty propojily do jednoho příběhu.

Předtím, než jste se plně začala věnovat hudbě, hrála jste tenis. Památujete se, kdy nastala změna?

Svou první raketu jsem držela, když mi byly čtyři roky. Oba mí sourozenci profesionálně sportovali, a tak bylo logické, že to táta chtěl i ode mne. Všechny tři nás vedl k disciplíně. Když jsme neměli zápasy, tak jsme o víkendech lítali po kopcích a on nám stopoval čas. Spíš než o výkonech byl pro mne sport o vyběhání se z emocí a chování k druhým. Myslím, že to bylo někdy kolem mých sedmi osmi let, kdy jsem se rozhodla čistě pro hudbu. Máma měla absolutní hudební sluch. Má ho i táta, který

mimochodem krásně zpívá. Tátové obou mých rodičů byli muzikanti, tak zřejmě nakonec vyhrály geny.

Vaše kapela se skládá ze zkušených muzikantů. Podíleli se všichni členové na vzniku nové desky?

Ve studiu jsme se postupně potkávali všichni.

Bubeník Martin Kopřiva, baskytarista Miloš Klápště, kytarista Ludvík Kulich, violoncellistka a zpěvačka Dorota Barová, houslistka Veronika Vališová a violista Vladan Malinjak.

K písni Dvě slunce byl navíc jako host přizván jazzový kytarista Jiří Šimek.

Nejde nevzpomenout sbory a dechové nástroje, které zní hned v několika skladbách.

Dechové nástroje a gospelové sbory byly nahrány v legendárním Studiu A Českého rozhlasu ve složení: Miroslav Hloucal – křídlovka, Marcel Bárta – klarinet, Richard Šanda – pozoun, Jiří Tarantík – lesní roh, Petr Kalfus – basklarinet, Maranatha Gospel Choir – dirigent: Kateřina Kvintusová.

Mixu a editaci se zhostil Petr Kaláb ve studiu BeLoud. O mastering se postaral Ecsen Waldes ve studiu Biotech.

Vaše turné se slovenskou kapelou Korben Dallas se v důsledku šíření koronaviru na jaře 2020 nemohlo uskutečnit. Nakonec jste se pouze se svou kapelou rozhodli odjet českou část turné sami.

Několik let jsme si přáli naplnit svůj Sen, což byl název první společné písně. Částečně se to splnilo vytvořením a vydáním

EP Konečně, která čítá šest nových písní. Jediné, co se nám nepodařilo uskutečnit, je odehrát koncerty kvůli nynější situaci.

Třináct písní, třináct příběhů. Je toto číslo pro vás něčím symbolické?

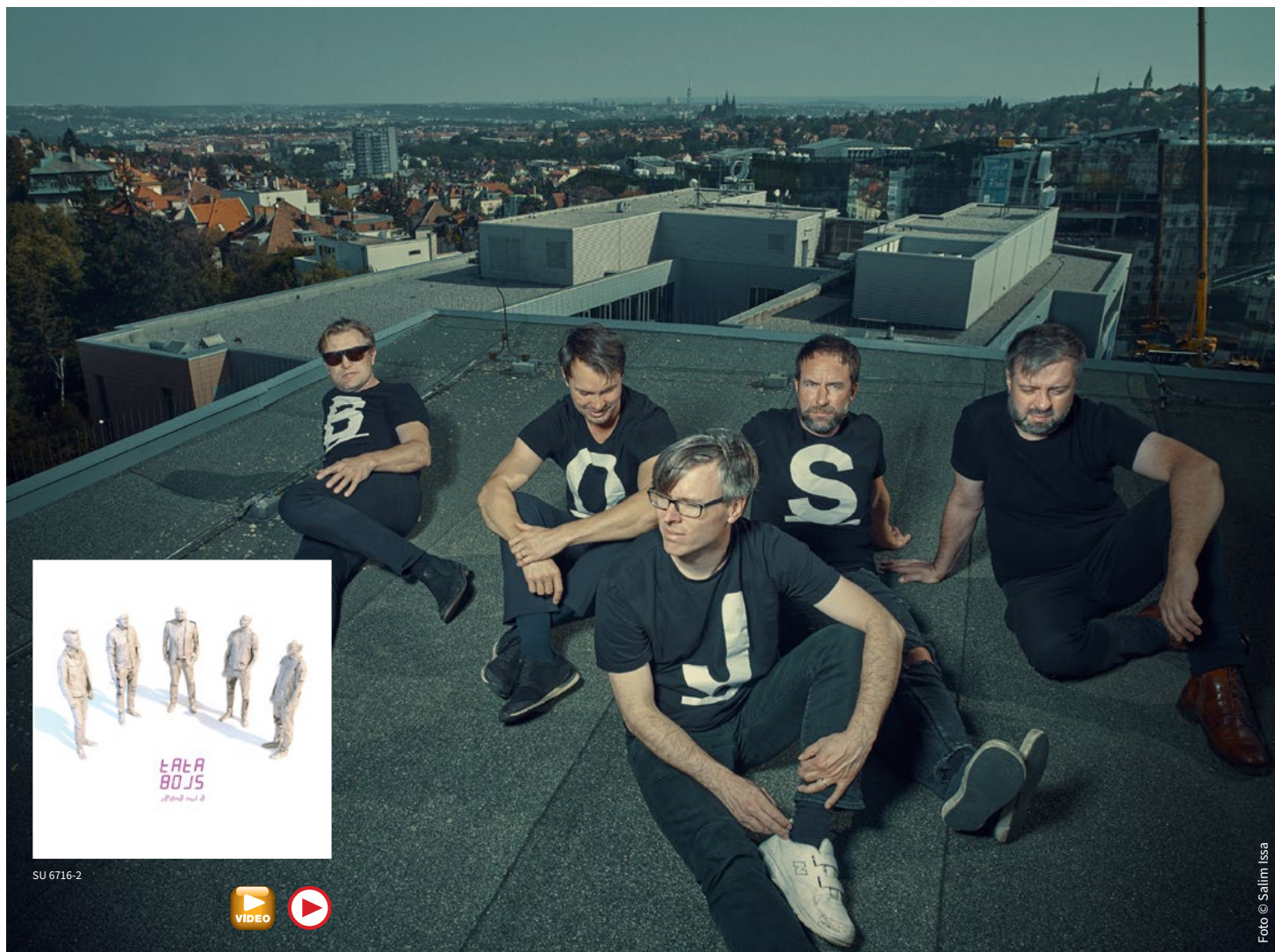
Nepřemýšlela jsem o tom, prostě to tak vyšlo.

Co byste popřála svým posluchačům?

Věřím, že vám nové písně budou dobrými společníky. Každý z příběhů má svou vlastní atmosféru. Ta vás třeba zavede blíž k tišině vlastní duše. Tak jako mne. Doufám, že se všichni brzy setkáme na živých koncertech, kde si je společně zazpíváme.

Autor textu: Martina Procházková, Art Shock

SU 6716-2

Foto © Salim Issa

TATA BOJS

ZKUŠENOSTI JSOU VÝHODOU I PŘÍTĚŽÍ ZÁROVEŇ

U příležitosti vydání nového alba kapely Tata Bojs jsme se sešli s Milanem Caisem, Dušanem Neuwerthem a Mardošou, abychom rozebrali vše, co vydání desáté řadovky provázelo a proč se jmenuje „Jedna nula.“

Album je vydané, koncerty v současnosti žádné nejsou... Co tak Tata Bojs aktuálně dělají?

Milan: Děláme rozhovory k albu, podepisujeme cédéčka, přede pár dny jsme i natáčeli s režisérem Petrem Hanouskem speciální materiál určený pro virtuální realitu. Přímou nahrávací studiu v Jinočanech, kde jsme sice album nenahrávali, ale známe to tam, a je tam příjemné prostředí, jsme si postavili nástrojovou aparaturu, včetně druhých bicích, na které hrál Tomáš Neuwerth, a „naživo“, v kuse za sebou, zahráli tři písničky z nového alba. Tak abychom se vešli do času zhruba dvaceti minut, což je vyzkoušená doba, po kterou lidé zvládnou mít nasazené brýle pro virtuální realitu, a není jim to nepříjemný. Následně je potřeba k tomu natočenému materiálu přidat zvuk a udělat celkovou postprodukcí. A je to navázané i na dokumentární sérii České televize, pojmenovanou podle naší starší desky Futuroretro, zaměřenou na nové technologie. Protože zatímco my jsme tam natáčeli obsah do brýlí na virtuální realitu, televize zase natáčela dokument o nás a o tom, jak to vzniká.

Zmínili jste podpisy, kterými bylo opatřeno prvních 300 CD. Kdo to vy-

myslel? A vnímáte to i jako náhradu za pokoncertní setkání s fanoušky? Kolik tak obvykle podpisů po každém koncertě rozdáte?

Milan: S nápadem přišla firma, tedy Supraphon, je to určité okořenění předprodeje, které se osvědčilo, a my se navíc pořád někde podepisujeme, takže jsme si řekli, že už nás těch tři sta podpisů nezabije (smích). Jen jich nakonec bylo přes čtyřistapadesát. Normálně by si fanoušci mohli přijít po koncertě, ale ty teď nejsou, takže jsme rádi, že jsme i tak zájemcům mohli vyjít vstříc.

Mardoša: Jinak na koncertech to je jak kdy. Někdy se sejde zájemců o podpis jen pár, někdy i stačí odejít dříve, než my se tam dostaneme, jindy je to dlouhá fronta. Průměrně se to asi nedá říci... tak třicet?

Milan: Možná, než samotný počet autogramů je důležitější doba, kterou společně s fanoušky strávíme. A to je pokaždé v průměru tak třicetvrté hodiny. Povidáme si obecně o všem možným a někdy to přejde až do vyprávění osobního charakteru... a samozřejmě u toho stihneme i leccos a leckam podepsat.

Dívčí bříška necháme stranou. Nové album nese název Jedna nula, a má to

různé matematické významy. Jak celý ten koncept vznikl?

Milan: Jako vždy byly první písničky a ze začátku to vypadalo, že žádný jednotnicí koncept nebude. Ale to je právě na tvorbě to zajímavé, že se v jejím průběhu často něco samo vyloupne. Jak se tím člověk pořád dokola zaobírá a snaží se na to koukat z různých úhlů, najednou se u těch zdánlivě odlišných témat začnou objevovat styčné body. Opravdu to začalo být důležité až při úvahách o vizualitě. Na základě písničky *Vlasní brácha* mě napadl obal, kde budou naše 3D naskenované a 3D vytištěné kopie. Takže jsme si sami sebe digitalizovali a ukotvili se v imaginárním prostoru, který ve skutečném světě neexistuje. Prostě jakýsi svět jedniček a nul. Až poté přišel samotný název *Jedna nula*, který to celé propojil a sešel do jednoho tematického celku.

Vy říkáte, že jednička a nula jsou pro vás jako „něco“ a „nic“, Midi lidé zase měli písničku 1:1, o tom, že souboj těla a ducha končí remízou... Znáte ji?

Dušan: Fakt? To je průšvih, teď to bude vypadat, že jsme opisovali... (smích)

Mardoša: To neznám, to si musím doplnit! To je z desky Čekání na Robota?

No každopádně jsme je zase předběhli, ale doběhli až po nich.

Milan: Ono to není tak, že by jednička měla jenom význam „něčeho“ a nula „ničeho“. Spíš je to celé symbolika. Líbí se nám ten kontrast, který v tom cítíme i když jdou čísla v řadě hned po sobě.

Je ono Jedna nula i určité skóre vítězství nad ukončeným albem? Cítíte třeba u každé další nahrávky i zvýšenou odpovědnost, abyste se jen neopakovali, a aby tam bylo i nějaké překvapení, a nešlo jen o nudnou kopii předchůdců?

Dušan: To samozřejmě vždy hrozí. Debata o tom, co je ještě autorský rukopis, a co už sebevykrádání a pouhé opakování je nekonečná, a hranici mezi tím je hrozně těžké najít. Všechny zkušenosti z minulosti jsou ale skvělé v tom, že už spíše dokážeme poznat moment, kdy to míří do slepé uličky. A těžší je to samozřejmě v tom, že vzrůstají nároky i očekávání i potřeba kapely se posunovat někam dál. Což v případě kapely, která existuje třicet let a nahrává desáté album, je pochopitelně těžší než u někoho, kdo je na začátku. Ale ten adrenalin při samotném vzniku, zůstává pořád stejný.

Milan: Zkušenosti jsou výhodou i přítěží zároveň. Najít rovnováhu mezi tím

► novým a tím, co už mají všichni rádi, je to nejtěžší.

Dušan: Jeden ti bude vyčítat, že se pořád jen opakuješ, druhý, že jen pořád zkoušíš něco nového... Jak už jsem ale někde říkal: S nahráváním dalšího alba je to vlastně podobné jako u sportovců. Ti celý rok trénují na to, aby pak někdy jeli, a překonali tam třeba jen o centimetr nebo o pár vteřin svůj osobní rekord. A dojde k tomu navíc jen při příznivé konstelaci všeho.

Zmíněné 3D postavičky, které jsou na obalu, skončily kde? Budete s nimi ještě dál nějak vizuálně pracovat?

Milan: To na bookletu jsou zatím jen jedničky a nuly, imaginární postavičky, které ještě neexistují. To, co existuje, tedy na 3D tiskárně vytištěný výsledek, už teď máme taky. A máme s nimi plány – Mardoša mimochodem říkal, že mu to ze všeho nejvíc připomíná figurky indiánů, se kterými si hrál, když byl malý – rádi bychom natočili videa a drobné animace, kterými chceme okořeňovat naše písničky například na Spotify a dalších streamovacích službách. A nejspíš s nimi vzniknou i animace ke koncertním videoprojekcím.

Milanovy texty jsou i tentokrát spíše filozofičtější, Mardošovy zase stojí na úderných slovních hříčkách a neodolatelných absurditách. Snažíte se to nějak vyvažovat?

Dušan: Je to vyvážené a ošetřené. I genderově... (smích)

Milan: ...ale necháváme tomu volný průběh. Mardoša má vždy nějaké texty v šuplíku, já taky. Tentokrát došlo k tomu, že Mardoša dlouho nic nepřinesl, a my už měli poměrně dost hudby a žádné texty. Tak jsem něco začal nosit já, a to nejspíš vyprovokovalo Mardošu, aby dokončil nějaké svoje rozdělané nápady. Takže to nakonec dopadlo jako na skoro každé desce, tedy že tam o něco málo víc textů má Mardoša. Ale ta rovnováha je vždy přirozená, rozhodně ne nějak plánovaná. Třeba u *Holky z plakátu* byl nějakou dobu můj text, ale pak Mardoša přinesl svůj, a okamžitě tam tak zapadl, a všichni ostatní byli tak nadšení, že ten

můj šel do háje. (smích) Je to úplně jiné než u hudby, která vždy vzniká z nějakého přineseného nápadu nebo dema společně, a je opravdu kolektivní výpověď. Jen tu finální produkci a aranžé pak děláme s Dušanem spolu.

Vaše poslední alba mají produkci opravdu bohatou a zvukově vypiplanou. Pořád je pro vás samotná písnička důležitější? Dnešní pop někdy na neotřelé zvuky a produkční hrátky sází až příliš, a naopak třeba u rockových kapel je syrovost znovu po letech ceněná...

Dušan: Existuje samozřejmě teorie, že když písnička jde zahrát na akustickou kytaru u táboráku a tam funguje, tak že je dobrá. Jsou pochopitelně i výjimky, kdy může být celý song postavený na neobvyklé aranži nebo zvuku. Ale vždy tam musí být nápad. Ovšem kromě toho, že je dneska 'doba aranžérská', je tu oproti minulosti i ta změna, že se hudba dá dělat doma a mohou ji dělat všichni. Zatímco dříve to procházelo hned několika síty – sociálním, finančním, vzdělanostním, a třeba i politickým. Takže dříve vyšlo sto alb ročně, a dneska vyjdou za týden. A zvýšená kvantita znamená i zvýšené nároky na nezaměnitelnost. A samozřejmě jsou i takoví – a doufáme, že to není náš případ – kteří aranžují jen z vody.

Milan: Písnička nás ale zajímá pořád. I když třeba na desce přidáme elektroniku nebo smyčce, vždy se snažíme nebo myslíme na to, aby se to dalo zahrát na koncertech. Protože primárně nechceme dělat jen studiové skladby a vždycky je chceme hrát. Takže si s tím asi pohráváme víc než v začátcích, kdy nám to bylo všechno jedno, ale je to i tím, že nás to hodně baví a rádi zkoušíme možnosti, které doba nabízí. Zároveň nás i láká jít po jednoduchosti. I proto obvykle nahrajeme mnohem víc hudby, než tam nakonec zůstane. Což znamená mít ten nadhled a umět si v určité chvíli říci dost, aby bylo zachováno pestré hudební spektrum, ale nebylo tam toho příliš.

Jak se takový bod pozná?

Mardoša: Je to určitý kopec. Nejprve se pořád přidává a přidává, pak to nějak

začne fungovat a dávat smysl, a potom už je toho na všechny moc, takže pak se zase ubírá a ubírá.

Milan: ...a ožilet pak všechny ty úžasné klávesy a kytary, které by tam jeden chtěl mít, je hrozně těžké (smích)

Dušan: Musíš být tvrdý a nekompromisně vyhazovat. Nejhorší je asi vyhodit něco, na čem to třeba celé vzniklo. Ale odměnou je konečný tvar.

Milan: Hodně si s tím hrajeme a písničky často mají různé verze – od akustické až po elektronickou nebo symfonickou. Někdy jim až dáváme zabrat. Ale nakonec se právě u toho ukáže jejich kvalita. A to, že nakonec na albu vyjdou jen v jedné z těch mnoha podob, je jen jedna z mnoha možností, která nám přesně v té době přišla nejlepší.

Jak moc se řídíte názorem fanoušků? Mnohokrát jsem se například setkal s tím, že kapely ponechávají z aktuálního alba v repertoáru jen to, co se líbí, a vyřazují skladby právě podle toho, jaký (ne)mají ohlas...

Milan: Moc ne. Spíš se řídíme podle toho, jak se nám ta která písnička dobře hraje, a jaký máme pocit z toho, jak je na živo přesvědčivá a funkční. Asi na každém albu máme písně, které na koncertě nehrajeme, ale nepovažujeme je za horší než ty, které ano – jen jsou prostě koncertně hůř 'odprezentovatelné'. Když tam je hodně symfonických nástrojů nebo třeba smyčce hrají podstatnou část, pořád to může fungovat, když to třeba zahrají klávesy. Typický příklad je *Filmářská*. Ale někdy to tak dobře nefunguje – třeba *Noční linky* z minulého alba A/B, které považujeme za výbornou písničku, jsme přesně z tohoto důvodu na koncertech skoro vůbec nehráli. Takže myslím, že v tomhle směru se rozhodujeme hlavně podle sebe.

Turné k novému albu máte naplánované na únor a březen 2021. Jak moc nyní, v nouzovém stavu kvůli epidemii covid-19, věříte tomu, že bude moci proběhnout?

Dušan: Čím dál tím méně.

Milan: Je to smutný příběh. Para-

doxně jsme tentokrát, poprvé v historii, začali turné plánovat s obrovským předstihem. A turné bylo dotažené, a se všemi promotéry vykomunikované, až nepochopitelně brzy. Ještě dříve, než jsme měli hotové některé písničky pro album. Opravdu nikdy v minulosti to tak ještě nebylo. Roli hrálo i to, že jsme se dohodli na tom, že finální koncert v Praze budeme organizovat společně s Live Nation, takže se zamluvila hala O2 Universum na 31. března a začaly se prodávat lístky. Tudíž se k tomu musel udělat i vizuál, ovšem v momentě, kdy ještě nikdo nevěděl, jak bude vypadat vizuál k desce, která by se tam měla pokřtít. Z tohoto úhlu pohledu mě to mrzí moc, protože velmi pravděpodobně celá práce přijde vniveč, a budeme vše muset dělat znovu. A dokonce ani nevíme, zda pokud to nepůjde, budeme muset jen nalézt nové termíny na všechny koncerty, nebo tam budou ještě nějaká další omezení. Ale stále jsme neudělali to definitivní a finální rozhodnutí, které zatím oddalujeme, co to jde. Ta bezmoc, kdy nevíme, co bude, je nepříjemná – ale co můžeme dělat?

Uvažovaný název nové desky – a napadá mě, že by se to pak týkalo i turné – prý byl i *Brnky, brnky, prasata*, tedy autentický 'výkřik' našťavaného posluchače, který vám poslal v mailu plné nádevek. Dostáváte nenávistných reakcí hodně?

Milan: A je to tady znova... (kolektivní smích)

Dušan: Komunikaci s lidmi spravuje a filtruje Mardoša. Myslím, že v rámci zachování duševního zdraví kapely, nám určitě nefuká o všem.

Mardoša: V klasických mailech toho chodí až překvapivě málo. 'Hejtování' dnes probíhá jinde, hlavně na sociálních sítích, a to se přiznám, snažím spíš nesledovat. Tohle byla spíš výjimka, která mě zaujala tím, že to bylo tak upřímné našťvané, až to bylo svým způsobem poetické. Ale musíme přiznat, že opravdu seriózní kandidát na název, to nikdy nebyl.

ŠKWOR

PŘIŠEL ČAS NOVÝCH CEST

První místo v žebříčku prodejnosti IFPI, obrovský zájem a nadšené reakce fanoušků i příznivé recenze hudebních kritiků – to jsou ve zkratce první dny po vydání nového alba Škwor Tváře smutnejch hrdinů, které vyšlo začátkem listopadu. Desátá řadovka populární rockové party, již uvedl klip Už je to tak dávno, se zároveň – jako první album v historii kapely(!) – dočká své vinylové verze. Ta vychází už 11. prosince v limitované sérii, jejíž součástí bude speciální podpis karta signovaná všemi členy Škworu a download kód pro stažení MP3 verze alba zdarma. Chystané LP a nové album jako takové jsou tak i jedněmi z hlavních témat našeho interview.

Vydali jste nové album, ale vraťme se nejdříve o dva roky zpět, k výročnímu koncertu ke 20 letům existence kapely ve vyprodané pražské O2 areně. Jak na to s odstupem času vzpomínáte?

Martin Pelc: S odstupem času vždycky všechno vypadá jinak. Dneska jsme už zapoměli na ten víc než rok příprav a stresu, kterej tomu předcházela. Pamatuju si, že zhruba od třetí nebo čtvrtý písničky ze mě spadlo obrovský napětí. V tu chvíli jsme už věděli, že tam to neskutečný množství lidí s námi je, a že už se nejspíš nic nepokazí. A i ten mejdan potom byl hodně dobrý. :)

Byl ten koncert pro Škwor zlomový i ve smyslu uvědomění si, že definitivně patříte mezi „největší“ české kapely, mezi těch nemnoho vyvolených umělců,

kterí jsou schopni naplnit takovou obří halu?

Tomáš Kmec: To je fakt zákeřná otázka, protože kdybych řekl, že mě to netěší, tak bych hrozně lhal. Na druhou stranu je to věc, kterou jsem si vždycky hrozně přál, vlastně my všichni. Neskutečně si vážíme lidí, kteří to zažili s námi. Emoce tam byly samozřejmě obrovský, ale je potřeba si uvědomit, že jeden velký koncert v historii kapely vlastně nic neznamená. Pro nás je důležitější každý koncert a je úplně jedno, kolik je tam lidí. O2 arena je tím pádem pro nás sice zdolaná meta, ale zároveň ušitý bič. Každý koncert musí být ten nejlepší anebo je potřeba se o to alespoň pokusit!

Pojďme k nové desce Tváře smutnejch hrdinů. Je první, kterou se Škworem

nahrával kytarista Martin Volák. Jak moc se na výsledku změna na kytarovém postu projevila?

Martin Pelc: Martin je progresivní kytarista, kterej se nám vždycky líbil. Dostal proto prostor, aby se mohl realizovat a celkový sound Škwor oživit. Hodnocení je samozřejmě na posluchačích, ale Martin se k tomu postavil po svém a výsledek je za nás perfektní. Jeho styl hry nás hrozně baví, a je to člověk, kterej dokáže přenést tu energii i na koncerty.

Už minulý album Uzavřenej kruh znamenalo ve srovnání s předchozími nahrávkami jisté přitvrzení. Novinka jde v tomto směru ještě dál, třebaže stěžejním bodem samozřejmě i nadále zůstávají nosné melodické linky. Co za

tím příklonem k ostřejšímu a agresivnějšímu zvuku vězí?

Tomáš Kmec: Hele, máme to asi jinak :) Standardní model je, že čím je kapela starší, tak měkne. Jenomže takhle to z nás leze a neřešíme, jestli je to měkčí nebo tvrdší riff. Určitá část fanoušků bude nejspíš nadšená, že jsou na desce tvrdší skladby, ale to vůbec neznamená, že půjdeme do budoucna jenom touhle cestou. Musí to bavit hlavně nás.

Závěrečná skladba Zvedni hlavu je skoro až thrash metal. Chtěli jste si jejím prostřednictvím tak trochu zavzpomínat na vaše začátky?

Martin Volák: Já jsem sice thrash metalem odchovanej, ale tuhle skladbu bych do takový škatulky určitě nezařadil. Použili

Foto © Ondřej Pýcha

SU6715-2

jsme tam hodně elektroniky, a hlavně to-
tálně melodické refrény, takže možná by
to pasovalo spíš do nějaký tvrdší odnože
nu-metalu, ale na tom vůbec nezáleží. Mám
rád technicky náročný riffy, Petr k tomu při-
nesl výborný text a písnička byla na světě.

**V čem vy sami spatřujete asi největší
hudební odlišnost či odlišnosti od do-
savadních nahrávek?**

Tomáš Kmeč: Byly časy, kdy jsme v tou-
ze po dokonalém produktu, řešili hodiny
jedno cinknutí. Oproti tomu jsou na tyhle
desce pasáže, který zůstaly stejný z prvního
náběru ze zkušebny. Použili jsme sice no-
vější technologie, ale někdy vlastně skoro
punkovým způsobem. Ani jsme nečekali, že
to dopadne až takhle dobře, byl to pokus,
který vyšel a otevřel nám novou cestu.

**Po textové stránce deska působí,
jak už její název napovídá, dost pos-
mutněle a pramálo optimisticky, úplně
na ní chybí nějaká tematicky přece jen
odlehčující píseň. Z čeho to pramení?**

Petr Hrdlička: Píšu hlavně o tom, co
mě se*e, takže to logicky nejsou moc veselé
témata. :)

**Petře, které z těch nových textů,
ty, jako jejich autor považuješ za stě-
žejní nebo nejvíc vypovídající o albu
a tvém momentálním duševním roz-
položení?**

Petr Hrdlička: Nemám žádné mu-
stru na texty, a proto je každé psané trochu
jiným způsobem. Samozřejmě mě ovlivňují věci,
co se dějou kolem nás právě teď. Hodně je
to slyšet ve skladbě Vteřina jediná.

**V refrénu písně Už je to tak dávno
figurují postavy Lemmyho a Johna
Lennona. Proč zrovna oni?**

Petr Hrdlička: Mötörhead jsem pos-
louchal už jako náctiletý. Lemmy byl
prostě obrovská persona a jestli někdo žil
rock'n'rollový život, tak to byl on! Lennon
kromě toho, že byl geniální muzikant, byl
i známej bojovník za mír a hodil se mi do
textu, tak je tam taky. :)

**Tohle album jako vůbec první na-
hrávka Škworu vyjde i na vinylu. Co to
pro vás znamená? Máte rádi klasické
LP desky?**

Martin Pelc: Je to hrozně zvláštní pocit,
protože jsme generace, pro kterou ještě bylo
elpíčko naprosto normální věc. Já se kdysi
při stěhování všech desek zbavil a dneska

toho lituju, takže tahle deska bude základní
kámen mojí nové sbírky.

**Většina letošního roku byla a je ve
znamení buď nemožnosti vůbec kon-
certovat, anebo hraní jen za omezených
podmínek. Jak jste se s touto situací
vypořádali vy? A co když tato nestan-
dardní situace bude trvat ještě hodně
dlouho, jste na to připravení?**

Martin Pelc: Je to naprosto extrémní si-
tuace a připravený na to nebyl nikdo. V ur-
čité chvíli nám to paradoxně vlastně trochu
pomohlo, protože jsme měli víc času na práci
ve studiu, ale z dlouhodobého hlediska je to
pro muzikanty úplně likvidační. Nejsme ale
z těch, kteří by fňukali v médiích. Každý
máme dvě zdravé ruce... užíváme se.

DAGMAR PECKOVÁ

UMĚNÍ JE CESTA, JAK SI ZACHOVAT POZITIVNÍ DUŠI!

Dagmaro, jak se stalo, že vydáváte své druhé vánoční album?

Při dokončování prvního alba *Nativitas* v roce 2018 jsme zjistili, že bylo natočeno více hudebního materiálu, než se ve finále vejde na jedno CD. A už právě před těmi dvěma lety jsme si s Jaroslavem Krčkem slíbili, že určitě natočíme pokračování, abychom tyto již hotové skladby využili.

Jak byste posluchačům *Exaltatio* představila?

Na novém albu se objevují kromě dalších krásných vánočních zpěvů, ať už evropských nebo českých a moravských, i původní skladby principála souboru *Musica Bohemica*, hudebního génia Jaroslava Krčka. Nádherné Mariánské zpěvy složené v lidovém nebo barokním duchu. Ráda bych také vyzdvihla předmluvu pana profesora

Tomáše Halíka v bookletu, kde osvětluje záměr a téma pojmu *Exaltatio*. A v neposlední řadě se zde objevuje i nový slibný sólista, který stojí na samém začátku kariéry. Tenorista Vincenc Ignác Novotný. Svým jasným hlasem a projevem dodává do barevné škály naší nahrávky paprsek svého mladého neotřelého projevu.

Jaká byla vaše spolupráce s legendárním Jaroslavem Krčkem?

Jaroslav Krček provází českou hudební scénu téměř šedesát let. To je neuvěřitelné číslo. A speciálně oba jeho projekty, *Chorea Bohemica* i *Musica Bohemica*, jsou velmi úzce spjaté s Vánocemi. A to byl vždy můj sen! Když se pojem Vánoce vysloví, když si představím zvuk Vánoc, je to Jaroslav Krček a jeho *Musica Bohemica*. A proto jsem chtěla, aby moje vánoční alba měla právě

tuto podobu. Tu jedinečnou charakteristiku typického „vánočního“ zvuku.

Co máte na Vánocích nejraději?

Samozřejmě že hlavně tu atmosféru vřelejších mezilidských vztahů, která je s nimi odedávna spojena. Ale bylo by dobré, aby si lidé k sobě hledali cestu i mimo vánoční svátky. Jsou krásné, ale mezilidské vztahy by se měly pěstovat celoročně. Měli bychom oslavit každý nově započatý den. Nově započatou možnost něco dobrého ve svém životě udělat.

Současná nelehká situace pandemií koronaviru nás od společenství vzdaluje do domácích karantén..., ruší se kulturní akce. Jak tuto dobu zvládáte?

Ikdyž sedíte doma, uvědomte si, že umění je vždy cesta, jak si zachovat pozitivní

duši. Existuje spousta nahrávek s krásnou hudbou, spousty skvělých filmů a knih. Umění je to, co pozdvihuje a kultivuje naši mysl. Profesor Halík v předmluvě alba kromě jiného píše: „Boží syn přijal lidský úděl, navždy spojil božství s lidstvím – s lidstvím každého z nás. To je, *exaltatio* našeho lidství, jeho dovršení. To je nejhlubší smysl vánočního mystéria: Bůh se vyjadřuje skrze lidství...“

Dagmar, co byste vzkázala posluchačům, kteří si třeba koupí vaše vánoční album?

Přátelé, ať vás písně o vzniku života a víry z našeho alba *Exaltatio* provázejí v nelehkém čase dneška. A věřte, že zase přijde doba, kdy se rozezní koncertní sály, divadla a kostely nádhernou hudbou a světlem, které vlije do žil novou silou dalším generacím. Krásné Vánoce, všem!

SU 4285-2

LORDI MAJÍ AUDIOKNIHU!

Kontroverzní divadelní hra *Lordi* je naprostý unikát, který vznikl podle korespondence Oscara Wildea a Robbieho Rosse, světovou premiéru měl před patnácti lety v Čechách. Divácky oblíbenou komedii vydává Supraphon jako audioknihu.

V hlavních rolích lordů se představí populární herci Filip Rajmont, Peter Serge Butko a Martin Hofmann. V roli sluhy Arthura Vladimír Polívka a lady Woodravovou ztvárnila Katarína Zatovíčová. O režii zvukového záznamu se postaral Daniel Kupšovský. Směs operetních melodií Franze Lehára interpretoval František Kryštof Veselý.

„Před patnácti lety jsme si jako tři přátelé udělali představení – komedii Lordi, abychom měli, vážný' důvod se pravidelně setkávat u něčeho zábavného. Netušili jsme však, jaký to bude mít úspěch ani že to

vydrží tolik let," prozrazuje počátky hlavního protagonisty a režisér Peter Serge Butko.

Audiodzámnam divadelní hry Lordi vychází u příležitosti 15. narozenin této velmi úspěšné inscenace, která byla původně přeložena pouze do slovenštiny. Herci se rozhodli hru dále uvádět jen ve slovenštině a nepřekládat ji do češtiny s odůvodněním, že v českém překladu by ztratila jistý šarm. Jde o pikantní salonní komedii o třech lordech, kteří mezi sebou v utajení hrají delikátní hru. Rozdělují si dámy ze svého okolí a za milostné úspěchy či neúspěchy s dámmi si nadělují červené a černé body.

Avšak jedného dne jeden z lordů poruší pravidla hry...

„Útok na bránici vedený ve velkém stylu, o tom se nedá psát, to se musí vidět... Vtipné a humorné. Skvělé dialogy a slovní hříčky... Dóóóóóóó! Nářez! Smích v kotrmelcích! Radost! Divadlo! Ujeté představení, které si i po tolika letech užívají i herci... Tak tohle bylo wau! Čekal jsem crazy zážitek, ale dostal jsem mnohem víc...“ takto komentují hru diváci, kteří ji zhlédli na jevišti na portálu i-divadlo.cz.

Audio nahrávka hry byla pořízená technologií Binaurální stereo, která evokuje

poslech na vlastní uši. Posлуhač se při použití běžných stereo sluchátek ocitá ve zvukovém prostoru, který je zvyklý vnímat v reálném životě. Lordi jsou prvním česko-slovenským divadelním představením, které bylo zaznamenáno touto technologií.

Úspěšné divadelní představení s populárními herci je nevhodné pro mládež do 15 let a vyšlo na CD mp3 i digitálně. Celkový čas je 1 hodina a 57 minut. Společně s audionahrávkou vzniká i stejnojmenný animovaný seriál, který bude publikován na sociálních sítích a webových stránkách Lordů.

SU6622-2

Foto © Martin Kubica

LUDĚK SOBOTA

HOLÉ A TRAPNÉ DÝCHÁNÍ

Populární herec a komik Luděk Sobota je proslulý svým absurdním humorem. Je známý i jako tvůrce zábavných textů a celý život píše kratší literární útvary, které vyšly i knižně. Nyní je pod stejným názvem Holé a trapné dýchání načetl sám autor. Audioknihu vydává Supraphon jako CD i digitálně a komplet obsahuje celkem 43 příběhů.

„Luděk Sobota je téměř přírodní úkaz. Extrémní kombinace introverta s extrovertem, maximálně upřímného a bezelstného člověka s mužem s komplikovanou duší, vzdělaného myslitele zároveň s výrazným smyslem pro humor. Čte své myšlenky a nápady tak, jako by jej samotného trochu překvapilo, co napsal. Jde o zajímavou a místy nesmírně překvapující zповěď oblíbeného

komika,“ popisuje vznik audioknihy producentka Supraphonu Naďa Dvorská.

V chronologii vzpomínek, iniciovaných setkáním s holotropním dýcháním, se věnuje zážitkům od dětství, školních let a studia přes divadelní i filmové události až k zápiskům ze současnosti. Jeho příhody a komentáře k nim vyvolají úsměv na tváři i dlouhotrvající smích, ale občas ten smích

zhořkne, neboť Sobota je zde absolutně upřímný a nekompromisně odhaluje vše, co jej v životě potkalo.

V bonusu pak Luděk Sobota poděkuje, předvede scénku se svou milovanou ženou Adrienou a nakonec zazpívá.

Nahrávka vychází jako CD mp3 a digitálně v nezkrácené verzi a celkové stopáži tři hodiny a padesát sedm minut.

Foto © Martin Kubica

Foto © archiv

KORESPONDENCE BOŽENY NĚMCOVÉ

AUDIOKNIHA, KTERÁ VYJDE V LEDNU U PŘÍLEŽITOSTI UVEDENÍ OČEKÁVANÉ MINISÉRIE ČT

Česká televize hned na začátku příštího roku uvede velmi očekávanou životopisnou minisérii o spisovatelce Boženě Němcové, jejíž dvousté výročí narození jsme si letos připomněli. Základní motiv čtyřdílného filmu vylíčí mnohohrstevnou osobnost, která bořila konvence, a i v manželství usilovala o absolutní svobodu. Příběh o touze po svobodě vznikl na základě scénáře Hany Włodarczykové a Martiny Komárkové v režii Lenky Wimmerové a v produkci tvůrčí skupiny Michala Reitlera. Legendární české spisovatelce propůjčila tvář herečka Aňa Geislerová. Mladší podobu Boženy Němcové v seriálu ztvárnila Anna Kameníková.

„Barboru poznají diváci z úhlu, který není úplně vše bořící, ale je rozhodně překvapivý. Byla to ve své době mnoho emocí vzbuzující postava, a to se nezměnilo. Stejně jako každá silná osobnost budila i ona protichůdné emoce. My se jich nebojíme,“ popisuje minisérii Aňa Geislerová, která přišla s nápadem, že by mohla u příležitosti jejího uvedení také vzniknout audiokniha, jež by poodhalila osud slavné spisovatelky ještě z úhlu její jedinečné a rozsáhlé korespondence. Česká televize a vydavatelství Supraphon spojí síly a v těchto dnech vzniká v nahrávacím

studiu Ivana Mikoty tento zajímavý audioprojekt.

Producentka Supraphonu Naďa Dvorská připravila scénář audioknihy tak, aby se obsahově co nejvíce dotýkal témat, jež se objevují v televizním seriálu. K hlasu Ani Geislerové, která v těchto dnech načítá výběr z korespondence Němcové, se přidá ještě hlas vypravěče, jenž upřesní okolnosti vzniku jednotlivých dopisů, připomene osobnosti, jimž byly určeny, a celkově přiblíží atmosféru doby národního obrození. Naďa Dvorská uvedla: „Když jsem uvažovala,

kdo by byl tím vhodným vypravěčem, vzpomněla jsem si na Igora Orozoviče, se kterým jsem v poslední době spolupracovala na vzniku několika úspěšných audioknih, jako jsou například Povídky Oty Pavla či životopis swingové legendy Jiřího Traxlera Život v rytmu swingu. Za Život v rytmu swingu byl dokonce letos nominován v kategorii Jednohlasá četba na cenu Audiokniha roku. Ani jsem netušila, že televizní tvůrci mu původně nabídli roli v sérii o Němcové.“

Igor Orozovič při nahrávání audioknihy ještě s úsměvem dodal: „Strašně mě to

mrzelo! Říkal jsem si: konečně zase jednou zajímavý televizní projekt! Ještě jsem toho byl plný z naší inscenace ve Stavovském, který se jmenoval Jako břitva (Němcová). Dokonce jsem měl hrát podobnou roli jako v divadle. Ale diář je mrška a nepovedlo se to skloubit s Lazarem, Oidipem a životním klusem. Ovšem Boženka si mě zase našla a aspoň se s ní teď svezu v audi(u).“

Audiokniha Božena Němcová – Korespondence vyjde u Supraphonu 4. 1. 2021 na CD-MP3 a v digitálních formátech.

GRAMOFONOVÝ ODKAZ SLAVNÉHO TENORISTY KARLA BURIANA V ROCE 150. VÝROČÍ NAROZENÍ

S odstupem tří desetiletí od kompletu 12CD Emy Destinnové připravil Supraphon podobně vzácný komplet 3CD Karla Buriana (1870–1924), předního tenoristy Metropolitní opery a stálého hosta v Londýně, Paříži, Curychu, Mnichově, Bayreuthu, Drážďanech, Berlíně, Praze, Vídni, Budapešti a mnoha dalších zemích. Do svých nových inscenací v Metropolitní opeře ho zvali Gustav Mahler a Arturo Toscanini. Enrico Caruso na přímo položenou otázku, proč sám nezpívá také v německých operách, odpověděl: „Já mohu zpívat jen něco, Burian všechno.“

Karel Burian proslul především jako vzorový wagnerovský pěvec (Tristan, Parsifal, Siegfried, Stolzing), ale i v rolích italských, francouzských a ruských. Česky i německy zpíval Jeníka a Dalibora. Jako pěvec Karel Burian zažil světový věhlas, jako člověk bohatý život provázený velkou láskou i záští. Z let 1906–1913 se dochovalo

72 gramofonových záznamů operních árií a písňového repertoáru.

Komplet bylo možné sestavit díky laskavé spolupráci sběratelů a institucí z celého světa, kteří za tím účelem zapůjčili původní šelakové desky. Poprvé tak máme jedinečnou příležitost poznat a poslouchat všechny nahrávky, které na počátku gramofonové

éry natočil jeden z největších operních pěvců své doby.

Nahrávky Karla Buriana z let 1906–1913 vyjdou u Supraphonu v pátek 27. listopadu 2020 v kompletu 3CD a také v digitálních formátech. Trojalbum obsahuje árie z oper Čarostřelec, Němá z Portici, Fra Diavolo, Tannhäuser, Lohengrin, Valkýra, Soumrak

bohů, Tristan a Isolda, Mistři pěvci norimberští, Síla osudu, Dalibor, Evangelista, Evžen Oněgin, Dimitrij, Werther, Komedianti, Bohéma, Psohlavci. Písně: Edwards, Jindřich, Malát, Nedbal, Neumann, Novotný, Picka, Strauss, Tregler, Vymětal a písně národní.

SU4287-2

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon